

Å bli steingal, det er lett det

Av Randi Sørvalg

Min datter som da var tre år var den som fikk åpnet øynene mine for stein. Tenk at så mye fint, men godt skjult finnes rundt oss. Triste steiner som blir de fineste juveler med farger så fine at selv rubinen blir grønn av misunnelse. Datteren min Ragnhild som nå er ti år begynte å ta inn steiner som hun fant rundt huset og ellers omkring og som mange andre mødre kastet jeg dem (usett) ut igjen. Men en dag kom hun hjem med en som var svakt grønn, en lilla og en som de fleste kaller gråstein. - Du må se skikkelig på steinene, sa hun til meg. Og det gjorde jeg. Først for jentas skyld, men så ble jeg selv så forbauset over steinene. «Gråsteinen» inneholdt noen små krystaller og jeg fór til biblioteket og lånte ei steinbok (ikke slik som steintavlene).

Som femåring hadde Ragnhild en fin samling og seks år gammel holdt hun sin første utstilling på Hauge skole i Sokndal. Hun fikk også ei bok om stein til fem års dagen som hun flittig pugget i og som hun sa var den fineste gaven hun på lenge hadde fått.

Interessen for stein har ikke blitt mindre med årene, men større, mao. hun er nå helt steingal, og det har også smittet på meg.

Den samlingen hun nå har, er nå av en anselig størrelse, og der finnes edlere steiner og de mer vanlige i en skjønn forenelse. Hun sier selv at hennes yrke vil bli geolog, og det er det mye som tyder på at hun blir. Selv har jeg hatt mange fine stunder pga. steinsamlingen hennes. Som yngste 4 H medlem er hun med og hjelper de eldre med å sette navn på steinene deres, og som mor varmer det om hjertet å se at de tar henne alvorlig.

Det jeg prøver å si med denne fortellingen er at om det er stein eller blomster, eller for den saks skyld noe annet ungene viser interesse for, så støtt opp! Det er en masse foreldre som sier at ungene drar så mye rart inn i huset. Sett deg heller inn i hva de er interessert i, og hva de kommer med. Det kan også bli din FREMTID!